

KDYŽ PŘIJDE ŠANCE,

musím ji chytit

Na třech místech v centru Prahy je tak trochu utajený mikrosvět krásy, klidu a pro většinu z nás nedohledných míst na zeměkouli. Zastavíte-li se jednou, podruhé už prodejnu Le Patio neminete. Zvláště když rádi hýčkáte své bydlení, rodinu a přátele. Pak jde klid stranou a nastoupí nákupní adrenalin. Majitelka obchodů **Monika Vostřáková** se pilně stará, aby po něm nastoupila trvalá radost, bez které by život nestál za nic.

Cesty osudu bývají různé, a nejinak je to s doktorkou práv Monikou Vostřákovou. Skromně sice tvrdí, že jí v životě hodně nahrávala náhoda, ale všichni víme, že náhoda přeje připraveným. Kdo jen sedí a vyhlíží ji, ten se načeká...

Jak se přihodí, že právnička, vicekonzulka, později konzulka a pak manželka velvyslance dělá kariéru obchodnice v tak neobvyklém oboru?

Začalo to ve Vietnamu. Postupně se otevíral světu, přijížděla tam spousta nadaných Francouzů a Italů, kteří zatím neměli dost peněz, aby se mohli umělecky realizovat v Evropě. Bylo úžasné je sledovat. Když mě potom přestala diplomacie z mnoha důvodů uspokojovat, čím dál tím víc jsem se sama sebe ptala: Co budeš dělat dál? A rozhodování mi zase usnadnila náhoda v podobě zvěsti, že se bude prodávat Le Patio, obchod se sortimentem, který mě zajímá. Tak jsem tady.

Určitě jste měla svou vlastní představu o budoucnosti obchodů Le Patio...

Ano, především ovlivněnou dlouhodobým pobytem na Východě, který má své nestárnoucí kouzlo a nové možnosti. Při zařizování

interiéru je podle mě skvělé kombinovat nové se starým, nebát se toho. Přísně sjednocený design je tak trochu nuda. Když ale postavíte krásný kousek s historickým duchem a vedle něj moderní, maximálně funkční, avantgardní, vyniknou nádherně oba styly. Dáte tak prostředí, v němž je vám dobře, punc originality, získáváte velkou šanci na jeho vývoj a obměny. Takový je můj koncept bydlení i nabídky obchodů. Jsme ale spíš galerie, ve které jsou k vidění unikáty, jimiž se lidé často přijdou jen pokochat. I to mě těší.

A kdo k vám chodí nejvíce nakupovat?

Jsou to většinou zákazníci, kteří také hodně cestují, nemají strach z míchání stylů a neostýchají se moderní interiér promyšleně ozvláštnit. Především mezi ně patří Češi, příkládající svému domovu skutečně velký význam. Další skupinu tvoří cizinci trvale žijící v Čechách. Zahraniční turisté si toho u nás už moc nekoupí, protože jim v tom brání velká omezení leteckých společností. Krize nás sice nezašlápla, ale přece jen zasáhla. Je cítit, že lidé váhají s investicemi. I když ta, kterou mohou udělat u nás, je opravdu trvalá, neriziková, časem naopak získává na hodnotě. Ručně dělaný výrobek z masivního dřeva je totiž v podstatě nesmrtelný. ▶

Sama také navrhujete?

Designér nejsem, ale do něčeho se pustím. Na Filipínách nakupujeme hotové kolekce, ale také vyrobené přímo pro nás. Odvedená práce je úžasně precizní, schopní jsou udělat i opakovatelné kolekce. Indický zdroj je poněkud jiný. Bere tam za své spousta starých domů, které se odborně rozebírají, a z různých součástí pak vznikají nové kusy v malých sériích, popřípadě také ojedinělé solitéry. Takže jsou to vlastně starožitnosti. V pravém slova smyslu se však i takové objevují. S Indy je spolupráce poněkud horší, protože mají na všechno dost času.

Pomůžete také nezkušenému zákazníkovi, který by něco chtěl, ale neví, jak na to?

Ovšem, máme svůj servis se zkušenou dekorátkou. A je dobře, když se v případě nejistoty klienta seznámí s jeho stávajícím interiérem, kam má určitý doplněk přijít. Před dvěma lety jsme dokonce spolupracovali na realizaci prodejny National Geographic a jejich managementu.

Atmosféru interiéru však nedělá jen nábytek...

Drobné, ale nepřehlédnutelné doplňky jsou mnohdy ještě důležitější, ať už jde o vázy, svícny a jiné dekorativní předměty. Tak třeba speciálním způsobem upravená kytice čerstvých květů zůstane nádherná mnoho let... Poměrně málo je u nás známá kvalitní bytová parfumerie, což je něco úplně jiného než všelijaké osvěžovače vzduchu prodávané v drogeriích. Vůně originálních francouzských výrobků v různých formách je nenapodobitelná a vytváří nejen příjemnou, ale také dlouhodobou voňavou stopu. Dobře působí na psychiku, a to je moc důležité.

A teď ještě zpět k diplomacii.

Jaké je vykonávat tak exkluzivní profesí?

Určitě hodně zajímavé, ale krátkodobě. Řekla bych, že není moc zemí, kde chcete strávit čtyři roky života, navíc pořád s bodyguardem v zádech. Ani partnerské vztahy nejsou jednoduché. V diplomatickém protokolu je spousta požadavků, které je těžké dlouhodobě plnit. Aspoň pro mě. Například velvyslancova manželka nesmí pracovat. Líbilo by se vám být celoživotně závislá na svém partnerovi? Ani opačně to pochopitelně není snadné. Diplomatická rozvodovost je proto obrovská.

JAK ŠEL ŽIVOT MONIKY VOSTŘÁKOVÉ

- › Narodila se ve znamení....
- › Vystudovala gymnázium a práva na Univerzitě Karlově, kde získala doktorát.
- › Stipendium jí umožnilo studovat politické vědy na univerzitě v Paříži, kde také pracovala na privatizačních projektech.
- › V roce 1994 se přihlásila na konkurs Ministerstva zahraničí, v němž uspěla a stala se vicekonzulkou v Paříži. Působila tam do roku 1996.
- › Poté čtyři roky strávila jako konzulka v Hanoji. Ve Vietnamu se také seznámila se svým budoucím mužem.
- › Jako manželé spolu působili v Libanonu.
- › V roce 2003 se vrátila domů. Nejdříve působila jako ředitelka obchodu Le Patio, které pak o rok později koupila. Jejich stylu odpovídá i zařízení vlastního domova v Praze.
- › Dokonale ovládá francouzštinu, angličtinu.

Převzala jste nějaké zvyklosti z životního stylu Východu?

Spíš mě hodně ovlivnila Francie. Přijela jsem tam mladá, a celkem v téhle zemi strávila asi pět let. Působila na mě kultura, zejména Paříž je k ní velmi otevřená, a pomohla mi, abych si v tomto směru dokončila vzdělání. Francouzský styl života je plný šarmu ve všem – v chování, oblékání, práci i jídle. Francouzi dělají všechno s lehkostí a elegancí, víc si užívají života. U nás se třeba říká, že při jídle se nemluví, což je v zemi galského kohouta nemyslitelné. Stolování představuje důvod k radosti, lidé mají k sobě blízko, dovedou hodovat celé hodiny a kdeco u toho probrat. A přitom neztloustnou, protože jejich báječná kuchyně jim to nedovolí. Zvykla jsem si na ni, česká jídla už vůbec nejmim.

Vietnamci stále víc pronikají do našeho života. Jaký je to národ?

Jsou neuvěřitelně pracovití, pro nás až ne-normálně. My si chceme především užívat, máme hlavu plnou wellness, cestování, krásných aut, zkrátka se u nás objevují dekadentní sklony. Vietnamci pracují od rána do večera, a pak se ještě v noci učí anglicky. Práce a rodinný život jsou u nich těsně propojené. Hnacím motorem v tomto společenství jsou ženy, úžasné byznysmenky. V tom je třeba velký rozdíl mezi Vietnamem a Indií, kde je všechno podřízeno mužům. Není vyloučeno, že za deset let budou dnešní obchodníci vydělávat po návratu domů víc než tady. Přemýšlejí dlouhodobě. Hodně investují peníze do nemovitostí ve Vietnamu, kde se svými blízkými pořád udržují vztahy. Jejich cílem je zabezpečit rodinu, a je pravděpodobně výhodné mít v ní někoho s pasem Evropské unie. Jsou mezi nimi samozřejmě i slušní lidé, tak na hraně zákona – jako ve všech národech. Já třeba moc ráda chodím ke „svému“ vietnamskému zelináři Na Újezdě. Je radost u něj nakupovat.

Čím to, že podnikatelka jako vy nenosí hodinky...

Nerada se cítím svázaná, to byl konečně také jeden z důvodů, proč jsem odešla z diplomacie. Hlídat každou minutu mě nebaví. To ale neznamená, že pracuju málo. Spíš opak je pravdou, jenom se nerada nechávám ovládnout časem. Když na to přijde, hodinky jsou přece na mobilu a každém rohu.

Stolní lampička

Applika na zeď

Míváte někdy pocit, že si nutně potřebujete udělat radost?

To je snad základní ženská vlastnost. Když na mě padne splín, musím jít k holiči. Uleví se mi. K nákupům oblečení využívám většinou cest do zahraničí. S oblibou hledám nové obchody se začínajícími návrháři. Šperky mě samozřejmě taky nenechávají chladnou. Jezdím je pro své prodejny nakupovat hlavně do Indie, můžu se jimi kdykoli pokochat a ozdobit, ale stejně už pár kousků skončilo v mé soukromé kolekci.

Zabírá vám péče o vlastní zevnějšek hodně myšlenek a času?

Snad mám zdravý přístup. Snažím se z těchto věcí nedělat smysl života. Dobrou kosmetiku samozřejmě používám, ale určité zákroky, hlavně ty krvavé, osobně odmítám. Chodím na laserovou depilaci nohou, ta se mi líbí. Mám ráda jednoduchá jídla z čerstvých surovin, tedy zdravá. A dobře si uvědomuju, že člověk potřebuje taky relaxovat. Protože mám blízko ke sportu, chodím si zaběhat na Letnou, a pak se za výkon odměním dobrým červeným vínem. Někdy i bez běhání... Dovolnou jako takovou víceméně neznám, ale snažím se pracovní cesty do zahraničí o pár dní občas protáhnout. Delší než týden ale takové „dovolování“ nikdy není. Velice ráda si jezdím odpočinout do Itálie.

Sama?

Pokud to někoho bude zajímat, mám přítele, Novozélandčana. Protože vztah na takovou dálku nemůže fungovat, žije tady se mnou. Původním povoláním je architekt, takže moje práce mu není vzdálená. Živí se teď sice něčím úplně jiným, často jezdí do zahraničí, ale když může, přispěje radou, nápadem i realizací.

Napadlo vás někdy, vzhledem k naší věčně rozbídané atmosféře, to tady zabalit a zmizet ve světě?

V podstatě něco takového nevyklučuju, nepatřím mezi lidi, kteří nemůžou existovat bez své rodné země. Koneckonců, strávila jsem v zahraničí nějakých patnáct let. Na druhé straně asi vlastenec jsem, protože trpím, když se to tady nevyvíjí tak, jak by mělo. Zatím ale s trvalým odchodem nepočítám. Ráda jezdím pro zboží do přístavu v Marseille nebo si odskočím na tři dny do Indie. Už se mi taky podařilo zvládnout v jednom měsíci Indii i Filipíny. Prostě nejsem tady přikovaná.

Neodnáší takový cestovatelský nápor vaše zdraví?

Nemyslím, baví mě to. V první řadě musí člověk rád létat, jinak by cesty protřpěl. Časové a teplotní rozdíly bývají někdy sice docela dramatické, ale jsem už na ně zvyklá. Indie pro mě znamená ještě dobře snesitelnou vzdálenost, tam jste z Vídně za šest hodin. Horší už bývá třeba cesta na Filipíny, kam let trvá i šestadvacet hodin. Jde však o součást práce, kterou dělám s chutí. A doufám, že mi to ještě dlouho vydrží. ■

